

Martina Mia Svobodová

Život je šlehané hruškové pyré

Chutná jinak,
než si představuješ

FRAGMENT

Život je šlehané hruškové pyré

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Martina Mia Svobodová
Život je šlehané hruškové pyré – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Život je šlehané hruškové pyré

Martina Mia Svobodová

FRAGMENT

Preludium

Existují lidé, kteří znají svůj osud. Od malička vědí, že umřou. A někteří umřou ještě během života.

Na ostrohu skály, která se tyčí vysoko nad městem, aby pod ní mohla neslyšně proplovat auta, stál člověk. Byla to dívka a měla rozpuštěné vlasy. Stála až na samém okraji a právě zvedla hlavu. Měsíc, ta *hestia koiné* našich životů, završil svou pouť a objímal teď celé nebe. Byl tak klidný, tak majestátní a tak blízko, že stačilo jen zdvihnout ruku a prstem kolem něj prohnat mraky. Mraky jako moře, mraky vaty.

Dívku svrběly prsty, jak moc chtěla sáhnout po svém fotoaparátu a jednou provždy zachytit okamžik, který za chvíli expiruje. Ale protentokrát to neudělá. Vlastně už nikdy. Už nikdy neudělá to, čemu zasvětila svůj život; zmáčknutím spouště zabránit světu, aby se drolil jak ztvrdlá vecka a mizel v útrobách smrti.

Smrt. Jsou slova, která otřásají světem, a jiná, která hladí. Některá jsou chlupatá a o další se můžete opřít. A pak je tu smrt. Čtyři písmena, která stojí za zády jako neúprosný kazatel připravený zdvihnout svůj káravý ukazovák.

Smrt ji fascinovala odmalička. Nejdřív si jen představovala, jaké to asi je umřít. Dlouhá odpoledne sedávala u hrobů a přejížděla ve vzduchu prstem nad navlhlou hlínou, jejíž vůně ji záhadně přitahovala. Nikdy se jí ale nedotkla, snad ze strachu, že se hrob rozestoupí, snad z úcty. Kamarádky nutila hrát si na pohřby, pořádala slavnostní mše a na jaře pletla smuteční věnce z pampelišek. Postupně jí žádné kamarádky nezbyly, protože jim jejich maminky zakázaly si s ní hrát. Někdy je těžké být jiný. Na vyjádření svého nesouhlasu složila smuteční pochod pro buben.

Od té doby bylo její nejoblíbenější kratochvílí opakovat si jména na náhrobcích, jako by to byla její vzdálená rodina. Na zašlých fotografiích, které visívaly na jednom dvou zrezivělých hřebících na rozpadávajících se křížích rozpoznávala cizí tváře a důvěrně s nimi rozmlouvala. Pravidelně taky navštěvovala pohřby, schovaná nahoře na kůru, avšak jen do doby, než ji tam jednoho dne objevili a ona se proměnila v okrasu každého obřadu. Stala se pohřebním řečníkem. Nezadrhávala, uměla vyslovit „ř“, ale byla to především její procítěná recitace, která ji proměnila ve vítané osvěžení častokrát příliš dlouhých funusů.

A pak jí umřela máma. A stejně jako každý závislý má jednou své vášně už dost, i Kábus toho dne zjistila, že je na

plněná po okraj zoufalstvím z nekonečného zániku. Fascinace smrtí se změnila v hrůzu, že vše jenom protéká mezi prsty. Neděsila se smrti samotné ani toho, co bude po ní, ostatně na peklo už dávno nevěřila a na ráj teprve ne; i když, člověk nikdy neví. Děsila ji představa marnosti, jak vše směřuje k témuž definitivnímu nic. Nemohla se smířit s tím, že krása jednou odkvete, zestárne a zvadne. Že jí cestu kříží lidé, které už možná nikdy neuvidí. Že odejde i ona nebo ten, koho miluje.

Záplavě úzkosti se postavila návalem činorodosti. Začala horečně fotit. Fotka, onen zmrazený okamžik, ji přesvědčovala, že čas se dá zastavit a smrt obejít. Zachytávala svět do obrázků se stejnou vervou, s jakou kdysi recitovala. Neustávala ani na chvíli, protože nebezpečí, že by se jí zpátky do mysli vplížila myšlenka na smrt, bylo příliš – jak to popsat – živé. A byla v tom dobrá. Lidé říkali, že *její tvorba má hloubku a odhaluje skrytou pravdu*.

Ale časem se k ní smrt jako nevítaný host vplížila i skrz hledáček jejího fotoaparátu. Fotila jarní louku, ale přitom viděla, jak tráva mění barvu a jak odumírá. Chytila do záběru dívky a chlapce, ale stali se z nich muži a ženy, kteří zestárli a ztratili se beze stopy ze světa. Vše se náhle hroutilo v něco jiného, co se pak v dráždivé vůni hlíny nakonec rozkládalo v nic. Nekonečný příběh se jí před očima měnil v bolavě konečný. Její duši ovládla beznaděj. Jako by tu už všechno jednou bylo. Ne jednou, ale několikrát, nespočetněkrát; a tím pádem stále stejně bezvýchodně. Nic po ničem nezbude. Všechno je

zmar. Týralo ji, že bez ohledu na rozhodnutí, vždycky všechno nakonec dopadne stejně, proměněno zpátky na prach. Má tedy vůbec nějaký význam se rozhodovat? Má tohle všechno vůbec nějaký smysl?

Jednoho dne si přestala klást otázky a jako obranný mechanismus přistoupila na myšlenku, že vše je tím pádem lhostejné. Vše jí musí být jedno, to je cesta ven. Pořídila si malou hrací kostku, kterou nosila neustále u sebe a nechala ji za sebe rozhodovat. Její okolí to považovalo za další z jejích báječných extravagantních nápadů. Ničím se netrápila, nic ji nebolelo, za nic nezodpovídala, po ničem netoužila. Dokázala prosedět celé dny na lavičce a pozorovat okolí. Později začala nosit holubům suché rohlíky. Ale i to ji zanedlouho začalo unavovat.

Tak si našla jedno světem odložené místo a tam koukala do bílé zdi a poslouchala hučení elektrických drátů. Konečně jí bylo dobře. Lidé kolem ní už jejímu chování neříkali báječná extravagance, ale útěk nebo rezignace. Jenže co na tom. V té nejzazší extázi, kdy je všechno jedno a nic není důležité, kdy neexistují znaménka minus ani plus, zůstává jen totální osvobození. *V podstatě ideální stav*, napadlo ji.

Teď, nahoře na skále, ji proto až zamrzelo, že se s životem rozloučí. To, s čím se však bude loučit, není život, na něm jí koneckonců nesejde, ale *prázdnota*. Nekonečná tísnivá prázdnota, která se jí rozlévala tělem, až téměř viděla, jak se z ní šíří a pohlcuje všechno kolem, jako by už proces umírání začal.

Však on už začal, opravila se. Byla to daň za klid, který si vybrala. Za nenáruživost, za komfort apatie. Tak tady stojí, připravená to urychlit, dokončit.

Spát, spát napořád. Och, jak ráda spala! Vzpomněla si, že odsud je prý druhý nejkrásnější výhled na město. Asi na tom něco bude, protože kdyby kousek poodstoupila, město by se propadlo do hlubiny, zmizelo by a kolem by zbyly pouze mraky.

Kábus, dívka, o níž se tu bavíme, ovšem neustoupila. Je vědecky dokázáno, že sedmdesát tři procent sebevrahů, kteří si zvolí zabití skokem, skočí mezi druhou a třetí hodinou ranní. Právě bylo čtvrt na tři. Město zářilo do všech stran, zemdeně blikalo a pulzovalo. Věvodil mu obrovský neónový nápis *Kdo nenosí puntíky, jako by ani nežil.*

Město ještě nespalo, anebo už nespalo. Bylo pořád na nohou, pořád v letu; neuteče, ale ani nepostojí. V těchto místech, tak vysoko nad všemi a vším, však mlčelo. Ve dne jeho mlčení poskytovalo těm několika málo poutníkům, kteří se tu stavili, možnost zhluboka se nadechnout, než je zase pohltí jeho chaos. V noci bylo jeho ticho přestupní stanicí do míst věčného klidu, když uspávalo a zároveň jitiřilo mysl k nevydržení.

Kábus znovu projela touha vyfotografovat ten poslední výjev. Zkontrolovala citlivost, čas a clonu. S jistou samozřejmostí nahmatala spoušť a pohladila ji. Bříškem prstu objela ten dokonalý tvar kruhu; rutinní vyjádření lásky. Pak se rozhlédla. *Jak je tu krásně,* pomyslela si.

Nechala ruku opět klesnout. Ne, tenhle moment fotit nebude. Na co? Nechá jej navždy jen ve své hlavě. Na těch pár sekund...

V tu chvíli, v ten poslední okamžik jejího života se ozvalo: „Můžeš mi to tady zavázat?“

A od té doby už nic nebylo jako předtím.

Á prima vista

„Mám to tady ňáký zašmodrchaný.“ Do noci se zařízl něčí hlas. Kábus sebou trhla. Dostala vztek. Pokaždé když ji někdo překvapil, dostala vztek. V úleku totiž vypadala tak nedůstojně!

„Vono se to vždycky začne párat a já to kolikrát už ani nechytím.“ Vedle ní se objevilo podivné stvoření. Podle hlasu dívka, ale jinak... Na zevrubnou obhlídku teď ale nebyl čas.

„Já jsem Tempertýna. Pořádně to utáhni,“ pokračovalo stvoření. Před Kábus se jako netopýr zjevila rozložitá záda a zafuněla. Kábus jaksi automaticky pozvedla ruce a na šněrovačce zavázala kličku.

„Stáhni, skřípni, sevři. Jen ať pořádně cejtim svoje plíce,“ řekla záda a něco v nich se sípavě nadechlo, zřejmě ty zmíněné plíce.

„Chceš něco vědět?“

Kábus neodpovídala, jen v ruce usilovně žmoulala kostku.

„Hele, čtyřlístek,“ nečekala Tempertýna na odpověď a sehnula se k zemi. Když se narovнала, strčila zelenavé lístečky Kábus pod nos a pokračovala: „To máš pro štěstí! Představ si, že každé stůl má svoji stolicí. Že je to na tom světě ale báječně zařízený, co?“

Tempertýna viděla, že to na oslovenou nijak nezapůsobilo, a pomyslela si, že to nejspíš pořádně nevysvětlila, takže dodala: „Každý okno má svoji okenici a každé spodek má svoji spodničku. Heh! Každé někoho má!“ Ani to nedopověděla a odněkud z hloubi jejího nitra vyubublal na povrch dávivý smích.

A Kábus poněkud nesouvisle a proti její vůli napadlo, že ona má teď Tempertýnu. Ta se právě snažila bouchnout do vlastních zad, aby znovu popadla dech.

Kábus v životě viděla už snad všechno, dalo by se říct, že svou dosavadní existenci založila právě na této skutečnosti; nic ji nemohlo překvapit. Což byl ten konec. Proto nastal čas tuhle pozemskou pouť uzavřít. Ale na téhle ženštině, téhle obrovské hoře masa, která se přelévала z jedné strany na druhou podle toho, kde se zrovna nacházelo její těžiště, bylo něco znepokojujícího.

Když se teď na ni Kábus pořádně podívala, zjistila, že osoba před ní je omotaná několika metry květované látky vycházející z poněkud ošuntělého živůtku. Všechno to původně mohly být docela smyslné šaty, teď v nich ale tu a tam zela díra nebo se tetelil flek, jako by se jejich majitelka něčím tak přízemním, jako je správa ošacení, odmítala zdržovat.

Na rozčepýřené hlavě zářil věnec z pampelišek připomínající ty, které Kábus plétávala jako malá.

Tempertýna mezitím změnila polohu. Prohnula se dozadu a udělala most, což Kábus vzhledem k ženině konstituci udivilo napodruhé.

„Takhle je to úplně nejlepší,“ vytlačila ze sebe mezi jednotlivými doušky kyslíku Tempertýna a obdivně shlížela na město: „Z nebe visí domy! Vyzkoušej si to!“

Kábus přeshlápla, ale zůstala na místě a mlčela. Stejně to bylo jedno, protože ji Tempertýna nepustila ke slovu.

„Nevadí ti, že ti tykám,“ řekla jí teď. A za tou větou nebyl otazník. „Co ty tady tak sama, jak zapomenutej křeček na popelnici?“ zeptala se, když si dostatečně užila návalu krve do hlavy a vymrštila se zpátky na nohy.

Kábus se podívala někam skrz ni, tím nejunuděnějším pohledem, jaký nasazovaly modelky, když s nimi fotila šaty a říkalo se tomu *glamúr*. „Tenhle rok už tu zahučelo 299 lidí. S trochou štěstí budu jubilejní.“ S trochou štěstí znamená, že ty odsud zmizíš, doplnila v duchu.

Tempertýna k ní přiblížila svůj obličej tak, že Kábus ucítila její dech. Udělalo se jí mdlo. Na takové situace byla ovšem bezvadně připravená. V její kabelce nikdy nechyběla lahvička parfému. Kábus sice odsuzovala zbytečný luxus, ale v tomto případě dělala výjimku. Obvykle to byla velmi drahá výjimka velmi drahého parfému ve velmi malé butelce. Stříkala jej na sebe hojně v obraně před invazí zbytku města. Necítila pak alespoň všechny ty poty a výměšky, které jsou nezvratným

důkazem biologických procesů probíhajících v lidském těle. Procesů, které zastaví až, no ano, *smrt*.

Teď ale Kábus zůstávala tak netečná, že pouhá představa, jak něco hledá v kabelce, ji unavila, ne že ne, k *smrti*.

Pár modrých očí se zlověstně díval do její tváře. Najednou se proti Kábus vymrštila Tempertýnina pravá ruka a ona instinktivně uhnula, aniž chtěla. Za to mohlo to tělo.

„Tak vidíš, že se máš ráda,“ řekla jí konejšivě Tempertýna se zřetelnou dávkou vnitřního uspokojení. Odněkud vylovila pytlík karamelových bonbónů a nasypala si celou půlku do úst.

Očima odplula do dálky, pak do hloubky pod jejich nohama a ve vzácném tichu rozjímala. Potom vykřikla: „Dyt' by ses poblila!“ A vzápětí nevinným hlasem někoho, kdo prodává předražené pojištění a ještě ho za to pozvou na bábovku, zašveholila: „Jé, beruška,“ a znovu se shýbla mezi stvoly trávy. „Jestli odletí, než napočítám do pěti, tak...“ nedořekla, berušku odcvrnkla a už pokračovala: „Jestlipak víš, kolik mravenců žije v jednom mraveništi? A kolik kilometrů mají střeva?“

A mluvila a mluvila, a zatímco povídala, stihla si vyčistit uši, odběhnout za křoví a na druhý pokus dojíst pytlík karamelových bonbónů. Potom se rozběhla s lehkostí jen stěží očekávanou u takové tonáže a máchala u toho zběsile rukama. Kábus pochopila, že to měla být ukázka volného pádu, ale mnohem víc ji zaujaly její nohy, které byly až dosud skryty pod látkou. Od bosých chodidel se nahoru po lýtku vinuly zubatě ustrížené podkolenky. Černobílé pruhované podkolenky! Kábus jimi byla naprosto konsternovaná.

„Ty podkolenky! Ty podkolenky,“ vydralo se jí z krku. Pak se pod tíhou posledních okamžiků svalila na zem a hlavu vmáčkla do dlaní. Neomalenost té osoby se jí dotkla na nejvyšší míru – člověk si už nemůže ani v klidu umřít. A jelikož se již dávno naučila, že neoptimálnější je rozhodnout se podle toho, co ukáže kostka, odevzdaně s ní teď hodila.

Město zatím dál nevzrušeně vypouštělo vůni holubího trusu a kotouče dýmu z posledních spalovacích motorů, kanálů a zapomenutých lidských plic. Sem tam někoho vylekalo modré světlo sanitního vozu. Modrá světla byla ostatně pro toto město dost příznačná. Pro město, které se právě uložilo ke spánku a nemělo vůbec potuchy, že dnešní oběť číslo tři sta se nekoná.